

saa stor Forskel paa mine Grundbetragtninger og det Syn, Ministeren har, at der ikke er Udsigt til en frugtbar Forhandling derom. Det var da heller ikke i Haabet om en saadan, jeg fremsatte mine Betragtninger. I et folkekirkeligt Anliggende som dette er der jo et langt Spring imellem, hvad jeg vil kalde en fri borgerlig Venstreanskuelse paa den ene Side og en stiv, høj Kirkelig, konservativ Anskuelse paa den anden Side.

Jeg har saa en enkelt Bemærkning at gøre til den højtærede Kirkeministers Udtalelse om, at Biskoppen ikke er frit stillet overfor den Ikke-Teolog, der kunde være Tale om at vælge til Præst for Menigheden, hvis Menigheden forud har taget sin Beslutning med Hensyn til vedkommende. Jeg tror ikke, at en saadan Beslutning af Menigheden lægger større Baand paa Biskoppen end de Baand, hvori han saare let, ja, næsten altid vil være hildet alligevel. Hvis den paagældende, som søger Embedet, er en Ven af Biskoppen, en Elev af Biskoppen, en Meningsfælle af Biskoppen, eller er en Uven af Biskoppen, en Elev af hans Modstander eller tilhører en anden kirkelig Retning end den, Biskoppen er Tilhænger af, vil Biskoppen saa vist ikke være frit stillet overfor vedkommende, ja, langt mere ufrit, end han vil være, fordi Menighedsraadet har udtalt sig for en Mand. I øvrigt var der ikke noget som helst i Vejen for at træffe en Ordning, hvorved Biskoppen blev hørt om vedkommende Mand, men Menigheden havde Afgørelsen, fordi det er den, der skal have og efter min Mening ogsaa bør have Ansvaret i denne Sag.

Den højtærede Minister var ikke, saa vidt jeg hørte, inde paa Forflyttelsesspørgsmaalet i Dag. Jeg ved ikke, om jeg maa opfatte det som et Vidnesbyrd om, at den højtærede Minister synes, at der var noget i de Indvendinger, der er fremført paa dette Punkt. Saaledes som Lovforslaget er affattet, vilde en Mand, der har tjent i en evangelisk-luthersk Frimenighed udenfor Folkekirken i 8 Aar, kunne søge med andre, medens en Mand, der har tjent udenfor Folkekirken i 8 Aar, ordinært ikke kan søge lige med andre. Det forekommer mig at være et meget skævt Forhold. Jeg haaber, vi maa kunne blive enige i Udvalget, ogsaa med den højtærede Minister, om at faa rettet noget ved dette.

Endelig gjorde det mig ondt, at den højtærede Minister udtalte sig saa afvisende, som Tilfældet var, om Sammenlægning af Præsteembeder. Neppe store For-

andringer, siger den højtærede Minister; naar Provst og Biskop antager Menighedsraadets Grunde, vil Ministeren ikke gaa derimod, som Kommissionens Flertal heller ikke vilde. Jeg beklager dette, for jeg tror, at man baade uden Skade og til Gavn for det Arbejde, der lægges paa Enkeltmand, og af Hensyn til den økonomiske Situation kunde sammenlægge mange Embeder, og som jeg sagde forleden, da jeg talte om Dommerembederne, gentager jeg med Hensyn til Præsteembederne: det er ikke muligt at tillægge Menighedsraadets Erklæring synderlig Vægt i denne Sag, ganske simpelt af den Grund, at man paa Forhaand ved, hvad den gaar ud paa. Den vil altid gaa ud paa at holde paa den Embedsmand, man har, ligesom den ene og anden By vil holde paa den Dommer, den har, selv om Hensynet til Statskassen og det Arbejde, der er at udføre, meget vel lod sig forene med Sammenlægningen af de to Embeder. Jeg ved ikke, hvorfor man har en Centraladministration, hvis den ikke i saadanne Tilfælde skulde kunne gøre sig gældende. Paa mangfoldige Omraader synes Centraladministrationen mig at gaa for vidt, gribe ind i Forhold, der meget vel kunde afgøres lokalt. Her er et Omraade, som jeg finder, Centraladministrationen særlig er henvist til at tage sig af, fordi den mere end Menighedsraadene er i Stand til at tage et fælles økonomisk Skøn og tillige et Skøn paa Nabosognets Vegne, hvad det enkelte Menighedsraad ikke er. Derfor beklager jeg, at den højtærede Minister her bryder med Ministeriets almindelige Sparepolitik og fører en Politik, der — da det, som Ministeren jo selv sagde, var nødvendigt at oprette Embeder andre Steder — rimeligvis vil føre til, at Kirkeskatten forøges. Jeg skulde tage meget fejl, hvis ikke adskillige Borgere i dette Aar, naar de ser Skatteblanketten og faar Øje paa Kirkeskatten, siger ved sig selv: Er det nu ikke en Post, vi kan spare? I denne Tid, hvor det gælder for saa overordentlig mange Mennesker her i Landet om at spare, hvor det overhovedet er muligt. Er det nu ikke en Post, vi kan spare? Jo, den kan man spare — man kan melde sig ud af Folkekirken. Og det er der sikkert mange, der overvejer. Men hvad bliver Resultatet deraf? Det bliver, at Skatten bliver saa meget højere for dem, der bliver tilbage. Endnu tror jeg ikke, Kirkeskatten har naaet en saadan Højde, at den stiller denne Overvejelse frem i første Række, men den kan snart naa en saadan Højde, og saa bliver Spørgs-